

Případ Derinkuyu

Pavel Hrejsemnou

IDEAIFY
idea beauty

Případ Derinkuyu

Pavel Hrejsemnou

Název knihy: Případ Derikuyu

Podnázev:

Autor: Pavel Hrejsemnou

Nakladatel: IDEAIIFY s.r.o. **Adresa nakladatele:** Na Studních 71, 283 01 Kutná Hora **Web:** www.ideaify.cz **E-mail:** info@ideaify.cz

Rok vydání: 2026 **Vydání:** První elektronické vydání **Počet stran:** 213 A5, (autorova a nakladatelství 68 kniha)

Autorská práva a právní doložky

© 2026 Pavel Hrejsemnou a IDEAIIFY s.r.o.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována, ukládána v rešeršním systému, ani přenášena jakýmkoli způsobem a v jakékoli formě (elektronicky, mechanicky, nahráváním či jinak) bez předchozího písemného souhlasu autora a nakladatele.

ISBN (PDF verze): 978-80-88523-17-8

ISBN (ePuB verze): 978-80-88523-18-5

Upozornění: Informace obsažené v této knize jsou určeny pouze pro vzdělávací a informační účely. I když bylo vynaloženo veškeré úsilí k zajištění přesnosti a aktuálnosti obsahu, vydavatel ani autoři nenesou odpovědnost za případné chyby nebo opomenutí, ani za výsledky plynoucí z použití zde uvedených informací. Čtenář by měl vždy ověřit informace z více zdrojů a přizpůsobit je svým konkrétním potřebám.

Tvorba a produkce

Jazyk: Čeština

Grafický design, návrh obálky a sazba: IDEAIIFY s.r.o.

Předmluva autora

Milý čtenáři,

tento příběh se odehrává pod zemí. A přesto není o podzemí.

Místo, do něhož tě zvou, neleží na mapách. Nenajdeš jej mezi turistickými cíli ani v archivech dějin. Přesto je blíž, než si myslíš. Stačí sestoupit – ne kilometry dolů, ale o vrstvu níž pod samozřejmost, v níž žijeme.

Pod jedním městem (a můžeš si představit třeba Brno, ale nemusí to být právě ono) vznikla civilizace, která věřila, že dokáže přežít vše. Války, kolapsy, klimatické změny, chyby vlastních předků. Vybudovala systém. Mechanismus. Jádro.

A do jeho středu umístila spirálu.

Zpočátku jako symbol.

Později jako nástroj.

Nakonec jako soudce.

Hlavním hrdinou není jen Eran, muž, který se odvážil sestoupit hlouběji než ostatní. Hlavním hrdinou je otázka:

Co se stane, když systém, který má chránit život, začne určovat jeho podmínky?

V jednotlivých kapitolách sleduješ postupné odhalování pravdy. Spirálový mechanismus není pouhou technologií. Má cyklus. Reaguje na hlas. Předává zprávu. A nakonec klade podmínku. Podmínku, která směřuje k omezení, k ústupu, k tichému zániku.

Nejde však o science fiction.

Je to zrcadlo.

Každá civilizace si buduje vlastní spirálu. Někdy jí říká pokrok. Někdy bezpečnost. Někdy růst. Vždy však věří, že ji má pod kontrolou.

Tento román jsem psal jako varování. Ne apokalyptické, ne moralizující. Spíše tiché. Varování, že žádný systém není neutrální. Že každá technologie nese v sobě logiku, která může přerůst svého tvůrce. A že největší nebezpečí nevzniká ze zlého úmyslu, ale z pohodlného přesvědčení, že „to nějak dopadne“.

Podzemní město v tomto příběhu se rozhodlo splnit podmínku. Omezilo se. Zmenšilo. Nakonec se samo zasypalo, aby přerušilo cyklus.

Otázka, která zůstává viset ve vzduchu, je jednoduchá:

Budeme mít i my odvalu rozpoznat vlastní spirálu dřív, než se aktivuje další cyklus?

Dnešní svět stojí na plastech, datech, energiích a systémech tak komplexních, že jim rozumí jen hrstka specialistů. Věříme, že stabilita je trvalý stav. Že růst je přirozený zákon. Že technologie nás vždy zachrání před následky technologie předchozí.

Možná ano.

Možná ne.

Tento příběh není odpovědí. Je otázkou položenou hlasem z hloubky.

Pokud po jeho dočtení ucítíš neklid, splnil svůj účel.

Pokud se na okamžik zastavíš a zaposloucháš do ticha pod povrchem věcí, pak spirála promluvila i k tobě.

Vyprávím příběhy, které mění čtenáře.

A tento je o změně, kterou nelze odkládat donekonečna.

Pavel Hrejsemnou

Kapitola I

Dům, který dýchal

V roce 1963 jsem nevěřil na zázraky.

Učil jsem dějepis na malé škole poblíž města Derinkuyu, v krajině, kterou lidé zvenčí nazývají pohádkovou. Pro nás to byla jen vyprahlá část Kappadokie — země měkkého tufu, podivných skalních komínů a větru, který nikdy nepřestává foukat.

Kámen je zde všude.

Domy jsou z něj vytesány.

Stáje jsou v něm vyhloubeny.

A někdy se stane, že vám kámen odpoví.

Toho dne opravoval jistý muž stěnu svého domu. Chtěl rozšířit místnost. Když udeřil do zdi krumpáčem, ozval se dutý zvuk.

Nepravidelný. Hluboký.

Místo další vrstvy tufu narazil na prázdnotu.

Zpráva se rozšířila rychleji než vítr. Starosta zavolał četníky. Ti přizvali správu okresu. A někdo — už nevím

kdo — si vzpomněl, že na škole máme mladého učitele, který se zajímá o starověk.

Tak jsem se ocitl před dírou ve zdi, která voněla chladným vzduchem.

Pamatuji si první nádech.

Nebyl zatuchlý.

Nebyl těžký.

Byl čerstvý.

Jako by pod zemí někdo právě otevřel okno.

Sestupovali jsme úzkým otvorem po primitivním žebříku. Svítil jsem petrolejovou lampou, jejíž světlo kreslilo po stěnách nepravidelné stíny. Tuf je měkký, snadno opracovatelný, ale to, co jsme viděli, nebyla přírodní dutina.

Stěny byly hladké.

Rohy pravoúhlé.

Chodba se svažovala dolů s úmyslem.

První místnosti připomínaly sklady. Nízko klenuté stropy. Výklenky. Otvory pro trámy.

„Staré sklepy,“ řekl někdo.

Chtěl jsem tomu věřit.

Jenže sklepy nemívají ventilační šachty vedoucí kolmo vzhůru desítky metrů.

Zvedl jsem lampu.

Nad námi se ztrácel tmavý kruh. Vzduch proudil jemně, téměř neznatelně, ale trvale.

Ten dům dýchal.

A nebyl jediný.

V dalších dnech jsme objevili další vstupy. Některé zazděné, jiné zasypané. Pod celou čtvrtí se rozprostíral systém chodeb. Ne nahodilý. Ne chaotický.

Promyšlený.

Narazili jsme na první kamenné kolo třetí den.

Bylo zasunuto do drážky ve stěně. Kulaté, téměř dva metry v průměru, s otvorem uprostřed. Trvalo čtyřem mužům, než jsme s ním pohnuli. Pohybovalo se pouze z jedné strany.

Z druhé bylo hladké.

Nešlo otevřít zvenčí.

V tu chvíli jsem poprvé pocítil, že nestojíme ve sklepe.

Stáli jsme v úkrytu.

Jak jsme sestupovali níž, město se začalo rozšiřovat.

Stáje.

Lis na víno.

Místnosti s dlouhými kamennými lavicemi.

Kaple s jednoduchým vytesaným křížem.

Tyto části bylo možné datovat do období Byzantská říše. Obrana před arabskými nájezdy. To dávalo smysl. Lidé se ukryli, přečkali nebezpečí, vyšli zpět.

Ale čím hlouběji jsme šli, tím méně křížů jsme nacházeli.

A tím starší se zdála architektura.

V šesté úrovni byly stěny hrubší, méně pravidelné — ale konstrukčně odvážnější. Šachty byly širší. Prostor větší.

V osmé jsme našli místnost bez jakýchkoli symbolů. Jen geometrické rytiny — spirály, linie, překrývající se kruhy.

Nepatřily Byzanci.

Nepatřily ani křesťanství.

Nebyly ani frygické, pokud jsem si pamatoval své knihy správně.

Byly starší.

S každým dalším metrem jsem měl zvláštní pocit.

Ne že něco objevujeme.

Ale že vstupujeme tam, kde se počítalo s naším příchodem.

Ventilační systém byl geniální. Šachty vedly až k povrchu, některé úzké, jiné dost široké, aby jimi mohl projít člověk. Vzduch proudil i v nejnižších částech.

Tohle nebyl krátkodobý úkryt.

To bylo město připravené na měsíce.

Možná roky.

Devátý den jsme dosáhli místa, které změnilo můj život.

Chodba se náhle zúžila a pak otevřela do sálu, který byl jiný než všechny předchozí.

Nebyl opracován se stejnou pravidelností.

Strop byl vyšší.

Stěny nesly rytiny, které nebyly dekorací, ale plánem.

Zvedl jsem lampu blíž.

Byla to mapa.

Ne povrchu.

Podzemí.

Viděl jsem vyznačené úrovně. Šachty. Místnosti. A pod nimi... další náčrt.

Hlouběji.

Mnohem hlouběji, než jsme se dostali.

Jedna linie pokračovala dolů mimo rámec vytesané desky.

Jako by někdo plánoval ještě jednu úroveň.

Možná dvě.

Možná víc.

Ale nebyly dokončeny.

Nebo byly?

Tehdy jsem si poprvé položil otázku, která mě pronásleduje dodnes:

Před kým — nebo před čím — se lidé rozhodli opustit slunce?

Historie učí, že podzemní města vznikala kvůli válkám.

Jenže války končí.

Tohle bylo projektováno pro něco, co končit nemělo.

Seděl jsem v tom sále dlouho. Ostatní se vrátili nahoru pro další lana a nástroje. Já zůstal.

Poslouchal jsem.

Pod zemí je zvláštní druh ticha. Není prázdné. Má hloubku.

A v té hloubce jsem si náhle uvědomil něco znepokojivého.

Město nebylo budováno ve spěchu.

Nebyla to reakce na nájezd.

Byl to plán.

Někdo si sedl. Nakreslil budoucnost. A začal hloubit.

Ne pro sebe.

Pro generace, které měly přijít.

A tehdy jsem si představil prvního muže, který se rozhodl sestoupit.

Viděl jsem ho jasněji než vlastní ruce.

Stál na slunci, díval se na oblohu... a nevěřil jí.

A tak začal kopat.

Toho večera jsem se vrátil domů a otevřel své poznámky.

Napsal jsem první větu, která se mi třásla pod rukou:

„Toto město nebylo vytesáno ze strachu před lidmi. Bylo vytesáno ze strachu před nebem.“

A právě zde začíná příběh, který mi kámen vyprávěl.

Příběh doby, kdy se rozhodlo, že svět nahoře není jistý.

Příběh stavitele, jenž dostal příkaz vyhloubit budoucnost.

A příběh civilizace, která si zvolila temnotu.

Kapitola II

Den, kdy se nebe zatmělo

Nevím, jak se jmenoval.

Dějiny jeho jméno nezachovaly.

Ale vím, že stál na vyvýšenině nad údolím, kde dnes leží Derinkuyu, a díval se na oblohu, která už několik týdnů nebyla stejná.

Nebyl to náhlý soumrak.

Bylo to pozvolné slábnutí světla.

Ne jako když zapadá slunce —
ale jako když se svět vzdaluje.

Údolí v krajině, kterou dnes nazýváme Kappadokie, bylo tehdy plné polí a nízkých kamenných domů. Tufová zem byla úrodná, měkká, snadno tvarovatelná. Lidé v ní vyhlubovali sklady, chladné komory, malé svatyně.

Podzemí jim nebylo cizí.

Ale nikdy v něm nechtěli žít.

Až dosud.

Toho rána vítr nepřinesl obvyklou vůni hlíny.

Přinesl prach.

Jemný, téměř neviditelný.

Usazoval se na listech vinné révy. Na vodní hladině studní. Na tvářích dětí.

Slunce se zdálo menší.

Ne slabší — menší.

Vládce — muž kolem čtyřiceti let, se silnými pažemi a očima člověka, který už viděl dost krve — svolal radu starších.

Sešli se v kamenném sále vytesaném do svahu.

Nebyl to palác.

Byl to praktický prostor. Silné stěny. Nízký strop. Jediný otvor směrem ven.

Když vstoupil, muži povstali.

Ne z úcty.

Ze zvyku.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Případ Derikuyu.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.